

[Holdgaard.]

at Spørgsmaalet om Ændringer i Rigsdagens Arbejdsmetode i Folketingets Forretningsorden m. m. har været berørt adskillige Gange; ogsaa her fra Tingets Talerstol. Mit Partis Finanslovsordfører, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, berørte ogsaa dette Spørgsmaal under sin Finanslovtale, han udtrykte det endog saa drastisk, at han sagde, at Rigsdagens Arbejdsmetode var skadelig for Sagernes Behandling, og han krævede en gennemgribende Ændring. I den Forbindelse var han inde paa en Omtale af Arbejdsforholdene mellem de to Ting, og jeg tror ogsaa, at han ytrede Ønske om Landstingets Afskaffelse. Jeg skal indrømme, at hvis man fik Landstinget afskaffet, vilde det bidrage til en væsentlig Ændring af Rigsdagens Arbejdsmetode, og jeg ser med Glæde hen til den Dag, da vi naar saa vidt at have et Etkammersystem.

Af de Taler, der i Tidens Løb har lydt her fra Talerstolen, har jeg faaet det Indtryk, at det, man særlig er misfornøjet med, er Behandlingen af Finanslovsforslaget, idet det hævdes, at Finanslovbehandlingen kun har ringe Interesse. Efter min Opfattelse har Finanslovbehandlingen absolut ikke ringere Interesse end Behandlingen af mange andre Sager. Jeg er meget vel vidende om, at mange Vælgere undrer sig, baade naar de kommer herind paa Folketingets Tilhørerpladser, og naar de i Pressen læser, at der ved Forhandlingerne kun har været saa og saa mange Medlemmer til Stede — man hører den samme Anke ude paa Møder, vi bliver undertiden, som man siger paa Jydsk, skældt ud, fordi vi ikke altid sidder paa vore Pladser.

Jeg tror dog, at man i stor Udstrækning gør Folketingets Medlemmer Uret. Der kan være mange Ting, som begrundes, at Stolene ikke altid er fuldt besat. For mange af dem, der har Lyst til at kritisere Folketingets Medlemmer, fordi de ikke altid sidder paa Pladserne, vilde det maaske være en haard Tort at skulle sidde her Dag ud og Dag ind og høre paa politiske Foredrag; mange af dem giver undertiden Udtryk for at have mere end nok af at høre een Aftens politiske Foredrag. Der er imidlertid ogsaa en anden Grund til, at Medlemmerne ikke altid er saa opmærksomme, som mange synes, de burde være. Naar man skal sidde nede paa sin Plads og ikke kan høre et Kvæk af det, der bliver sagt heroppe — den Dag, da den højtærede Finansminister fremlagde Finanslovsforslaget, var det mig f. Eks. ganske umuligt at høre saa at sige et eneste Ord af, hvad

der blev sagt —, er det ikke let at holde Opmærksomheden fangen. Naa, vi kan ikke alle sammen tale lige højt. Derfor har vi ogsaa indført den praktiske Ordning, at vi har et Ordførerbord, hvor Ordførerne kan sidde saa nær ved Talerne, at de kan høre, hvad disse siger, selv om de ikke taler saa ualmindelig højt.

Men der er et andet Forhold, der ogsaa i ikke ringe Grad bidrager til, at Medlemmerne ikke kan være her i Salen under Forhandlingerne, nemlig det, at der undertiden holdes Udvalgsmøder midt under Folketingsforhandlingerne. Jeg betragter dette som en Uskik. Man skulde ikke synes, at vi allerede nu har saa travlt, at det er nødvendigt under Mødet her at holde Udvalgsmøder; men f. Eks. i Gaar var der, tror jeg, tre Udvalgsmøder. Og man kan jo ikke være mere end eet Sted ad Gangen.

Det er ogsaa blevet hævdet, at de mange Taler ved Finanslovbehandlingen bidrager til at svække Interessen. Jeg har set den Betragtning fremført, at de mange Spørgsmaal, som adskillige ærede Medlemmer kunde ønske at stille til Ministrene, kunde fremføres underhaanden. Jeg har ogsaa set den Tanke fremsat, at man kunde stille dem skriftligt. Overfor saadanne Forslag vil jeg gerne sige, at naar jeg omtaler hele denne Sag, er det, fordi jeg ønsker saa stærkt, som det er mig muligt, at udtrykke, at de menige Folketingsmedlemmers Ret til at tale fra denne Talerstol skal bevares. Der skal her være et Fristed, hvor alle Medlemmer har Ret til frit og uhindret at udtale sig om det, der ligger dem paa Hjerte, uden anden Censur end den, de er underkastet fra den højtærede Formands Side. Og under Finanslovbehandlingen kommer der jo ogsaa undertiden nye Sager frem, som Offentligheden kan have Interesse i og Krav paa at faa ført frem.

Jeg skal selvfølgelig indrømme, at det undertiden kan trække langt ud med Finanslovbehandlingen, men hvis man mener, at der gaar for lang Tid, kunde man jo eventuelt forhandle om at sætte en Maksimaltaletid. Det vilde jeg slet ikke være uvillig til at forhandle om. Naar man kan se en Mand to, tre Gange staa og fremsætte saa at sige nøjagtig de samme Synspunkter, kan det maaske for mange være mere trættende, end hvis en enkelt Mand kun taler en enkelt Gang ved Finansloven.

Der kan saaledes maaske være enkelte Ting, som der kunde være god Mening i at rette, hvis man ønsker det. Og hvis man ønsker Finanslovbehandlingen fremskyndet, kunde man jo gaa den Vej at holde Møde